

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

• HVAR 8 DAG •

ILLUSTRERADT

MAGASIN

MOT ÅRESKUTANS TOPP. — FOTOGRAF NILS THOMASSON, ÅRE.

15:DE ÅRG.

DEN 26 APRIL 1914.

N:O 30

Foto. Jonas Efertr., Lund.

K.Höbe: Bmg: Si(fve)rspari c.

J. Gleason

JACOB GLEERUP.

TILL PORTRÄTTET Å FÖREGÅENDE SIDA.

En af Lunds stads mest vördnadsvärda åldringar och en af den svenska bokindustriens främste, f. bokförläggaren Jacob Gleerup, fyllde den 15 April åttio år.

Jacob Deichmann Gleerup är nämligen född i Köpenhamn den 15 april 1824. Föräldrarna voro grundläggaren af den bekanta bokhandels- och bokförlagsfirman C. W. K. Gleerup i Lund, Christian Wilhelm Kyhl Gleerup och hans maka Anna Katarina Stäck, en syster till den högt skattade landskapsmålaren Joseph Stäck. Fadern, som var bördig från Alborg på Jylland, öfverflyttade från Danmark till Sverige redan 1826, men sin första utbildning erhöll sonen dock i sitt ursprungliga fädernesland, i det han under flere års tid åtnjöt undervisning vid Sorö akademi på Själland. Därefter ägnade emellertid äfven han sig åt bokhandeln och praktiserade till en början i Sahlströms bokhandel i Linköping, men återvände därefter till Lund och ingick den 1 jan. 1861 som delägare i sin faders bokhandel.

Därmed kom han i den bästa skola. Fadern hade fått sin utbildning hos den moderna danska bokhandelns grundläggare Jacob Deichmann — efter honom uppkallade han också sin son — och hvad denne i sin egenskap af innehafvare af den Gylden-dalske Boghandel varit för den svenska bokmarknaden, blef Christian Gleerup i viss mån för den svenska, särskildt genom sina lyckade sträfvanden att inom Sverige sprida utländsk litteratur och i sin ordning göra svenska bokalster bekanta i utlandet. Äfven i ett annat afseende blef Christian Gleerup en svensk Deichmann: han grundade ett bokförlag, som förlade äfven, ja företrädesvis, vetenskapliga verk. I båda afseendena blef Jacob Gleerup en sin faders värdige efterföljare, då han 1869 öfvertog firman. Bokhandeln behöll han dock icke länge i egna händer; på grund af bokförlagets allt större utveckling öfverlät han densamma redan 1875 till bokhandlaren Nils Qviding, som fortsatte denna rörelse under firmanamnet Gleerupska universitetsbokhandeln, under hvilken benämning den, ehuru med ny innehafvare, alltiämt fortsattes.

Med desto större ifver ägnade sig Jacob Gleerup nu åt förläggarverksamheten. Redan fadern hade förvärfvat förlaget anseende genom utgifvande af skrifter af C. A. Agardh, Elias Fries, Sven Nilsson, Pehr Wieselgren och H. Reuterdahl, Hagbergs Shakspeare-översättning och Lovéns Dante-översättning inte att förtiga. Jacob Gleerup lät sig angeläget vara, att dessa lysande traditioner skulle upprätthållas. På 1870-talet börja sålunda på Gleerupska förlaget utkomma sådana den fosterländska odlingens standardverk som Axel Nyblæus' stort anlagda "Den filosofiska forskningen i Sverige från slutet af adertonde århundradet" och Gustaf Ljunggrens berömda "Svenska vitterhetens häfder efter Gustaf III:s död". Johan Ernst Rietz ser här sitt svenska dialektlexikon utkomma och förlaget ställde likaledes sina tjänster till förfogande, när det gällde att utgifva Samuel Grubbes filosofiska skrifter i urval. Här utsände Gottfrid Billing och Pehr Eklund i broderlig samsja sina teologiska arbeten, samtidigt med att den snillrike Johan Henrik Thomanders skrifter också här sågo dagen i samlad upplaga.

Längre fram grep sig förlaget an med än större uppgifter. När svenska akademien efter årtiondens förarbeten ändtligen på 1890-talet fann tiden inne

att på allvar börja publikationen af den ordbok öfver svenska språket, hvars utförande enligt stiftelseurkunden ålåg henne, visade Jacob Gleerup modet och själfupoffringen att åtaga sig det kräfvade utgifningsarbetet. Resultatet af subskriptionen öfverträffade emellertid alla förväntningar och i själfva verket belönades icke blott modet utan själfupoffringen torde äfven ha vändts i vinst. Lunds universitet har emellertid Gleerup att tacka för, att detta stora ordboksarbete så fullständigt som skett kunnat samlas just under dess hägn i den sydsvenska universitetsstaden.

Kring ordboksarbetet gruppera sig ett stort antal andra språkvetenskapliga förslagsartiklar. Adolf Noreen har här fått placerad sin monumentala svenska språklära: "Vårt språk"; Axel Kock utgifver likaledes här icke blott sina egna fristående språkvetenskapliga verk, utan äfven nordens främsta vetenskapliga tidskrift jämte Acta mathematica, nämligen Arkiv för nordisk filologi.

Till folkbildningens höjande har Gleerupska förlaget bidragit icke blott genom ombesörjandet af ett stort antal upplagor af gedigna ungdoms- och skolböcker, utan äfven genom föranstaltandet om den af Henrik Schüek och Nils Lundahl redigerade läsebok för folkskolan, om hvilken utan öfverdrift kan sägas, att den bildar epok i vår läsebokslitteraturns häfder. Till samma kategori skrifter är att hänföra det flerbandiga gedigna verket "Naturen och människolifvet."

Sina filosofiska intressen har förlaget alltiämt upprätthållit. Särskildt förtjänar erinras därom, att Hans Larssons fint skurna pänna genom detsamma bragt sina alster till den stora allmänheten.

Efter den stora Beijerska kraschen i Stockholm på 1890-talet, hvarpå äfven och icke minst det Gleerupska förlaget blef lidande ombildades detsamma (1897) till bolag under namn af Aktiebolaget C. W. K. Gleerup med ett aktiekapital, som f. n. uppgår till 600,000 kr. Jacob Gleerup fortfor emellertid att leda förlagsverksamheten i egenskap af bolagets verkställande direktör och kvarstod på denna post ända till förliden höst, då han afgick med pension.

Hvarjehanda kommunala och andra förtroendeuppdrag ha under årens lopp kommit Gleerup till del. Sålunda var han 1864—67 ledamot af Lunds stadsfullmäktige och under en följd af år ledamot af styrelsen för Sparbanken för Lunds stad och kringliggande land. Varmt kyrkligt intresserad har han dessutom varit medlem af domkyrkorådet och kvarstår ännu som arkivarie i Lunds stifts bibelsällskap.

Häruöfver har Jacob Gleerup hört till de lyckliga människor, som kunnat glädja sig åt att hos och af alla ha kommit i åtnjutande af odelad sympati. Jämte hans trägna arbetsamhet, ett arf från fadern, har hans egenskap att vara en synnerligen vänsäll och hjärtegod man gjort honom mycket uppuren bland de många, icke minst bland skiftande studentgenerationer, med hvilka han under årens lopp kommit i beröring.

Den ända tills för några år sedan så liflige bokförläggaren, hvars rörliga gestalt nästan hörde till den karaktäristiska gatubilden i Lund, är numera af sjukdom förhindrad att röra sig utomhus. Men då och då ser man honom ute på promenad i vagn, följd af blickar, andande all den vördnad och medkännande aktning, hvilken kommer allenast på verkligt goda människors lott.

PRINS VILHELM ÅTERKOMMER TILL STOCKHOLM FRÅN SIN AFRIKANSKA JAKTRESA. — Närmast bilen synes kronprinsparet. (Foto. Ellquist, Sthlm).

LEJONUNGE infångad under jakt i Afrika och hemförd af prins Vilhelm.

Prins Vilhelm har återkommit från sin halfårslånga jaktfärd till Afrika, som han företagit i sällskap med höfjägmästaren greve Lewenhaupt, kammarherre Boström, samt ingenjör Ake Siögren. Färden har enligt prinsens försäkran varit synnerligen angenäm och ur jakt synpunkt mycket intressant och givande. I de trakter prinsen jagat, framför allt i Juja utanför Nairobi på det afrikanska höglandet, var det rikligt med storsvilt och många praktexemplar har här fallit för prinsens säkra kula. Prins Vilhelm hade äfven hoppats att få nedlägga ett lejon, men medan det lyckades en af prinsens följeslagare att fälla ett dylikt, hugnades prinsen själf ej med jaktlyckan i detta enstaka fall. Däremot hände det sig att prinsen under försök

"MASCHA" Skansens stora slagbjörn som i dagarne aflidit

att skrämman fram lejonerna ur en vassdunge genom att antända denna, kom öfver en lejonunge i lefvande tillstånd, som tydligen kvarglömts i dungen af den flyende modern. Ungen hade fått ett obetydligt brännsår på ryggen. Prinsen tog vara på ungen och hade den nu med sig hem och har installerat den på Stenhammar, där den befinner sig i högönskelig välmåga.

En af de ståtligaste representanterna för Skansens djurvärld den ryska slagbjörnen "Mascha", hvilken sedan någon tid lidit af tilltagande alderdomskrämpor, har i dagarne skjutits. "Mascha" som vid sin död var tjugutvå ar, flyttade för omkring tjugvå ar sedan in på Skansen efter att hafva tillbringat sin ungdomstid till söss som skeppsbjörn.

SVENSKA DELTAGARE I PRISHOPPNINGARNE UNDER RYTTFESTERNA I MAGDEBURG DEN 16-20 APRIL. Greve Horn på Poker och herr A. R. Olson på Haidarabad vid vattengrafven.

Efter fotograf.

Kliché: Bengt Sjöström-parre.

MINISTERMÖTET I ABBAZIA. Italiens och Österrike-Ungerns utrikesministrar, markis di San Giuliano (t. v.) och greve Berchtold.

Efter fotograf.

Kliché: Bengt Sjöström-parre.

DEN NYE STÅTHÅLLAREN I ELSASS-LOTHRINGEN, excellensen von Dallwitz.

Efter fotograf.

Kliché: Bengt Sjöström-parre.

SENOR LUIS TERRAZAS J:OR MED FAMILJ Den mexikanske mångmillionärens son, hvilken infångades af general Villa och belades med 500,000 dollars i lösen. Han lyckades emellertid rymma under villervallan efter slaget vid Torreón.

Det länge bebadade ståtthållareskiftet i Elsass-Lothringen har nu ägt rum, i det att kejsar Wilhelm på där om gjord ansökan beviljat ståtthållaren greve von Wedel afsked och till hans efterträdare utnämnt preussiske inrikesministern dr von Lutwitz, hvilken återigen på denna post ersatts af verkliga geheime-rådet F. W. von Loebell. Samtidigt med afskedet upphöjde kejsar Wilhelm greve von Wedel i furstligt stånd.

Den österrikisk-Ungerske utrikesministern greve Berchtold anlände den 14 april till Abbazia i och för konferens med den italienske utrikesministern markis di San Giuliano. Överläggningarna hafva rört den brännande albaniska frågan jämte de båda ländernas olika nationella önskemål.

ÖFVER PARAGRAFERNA.

FÖR HVAR 8 DAG AF **ARTUR MÖLLER.**

ILL. Nr 38 BERGFELDT.

Cellfängelset, —stad.

Min fröken,

Ni undgår sannolikt inte att blifva förvånad öfver detta bref från en person, som är er obekant äfven till namnet. Då dess syfte är ärligt och rent från baktankar, och då det rör sig om en lifssak,

hyser jag emellertid den förhoppningen, att ni utan otålighet och utan förutfattad misstro behagade läsa det till slut.

Den man hvars namn ni ser härunder, är ingen af dem som sticka upp ur mängden. Jag är emellertid min egen herre och kan afvisa hvarje försök till inblandning i mina enskilda handlingar. Den affärsrörelse jag drifver har för länge sedan fört mig fram till fullt ekonomiskt oberoende, och jag tror mig äfven vara på god väg att grundlägga en för-mögenhet.

Detta är nu inte utan sin betydelse.

Ehuru det är föga klädsamt att orda om sig själf, torde jag böra ge er några upplysningar om min person: Jag är 38 år gammal, något öfver medellängd, af stark och felfri kroppskonstitution. Hvad mitt utseende i öfrigt beträffar, tror jag mig kunna påstå att det i hvarje fall inte kan betecknas som omanligt. Jag vet knappt hvad spritbegär vill säga, och jag har aldrig varit behäftad med någon af de sjukdomar, som kunna bli ödesdigra för den kommande generationen.

Om jag tillägger, att jag berest en god del af vår jord, läser och talar fyra språk, är det blott för att låta er förstå, att det inte är en stugusittare utan världserfarenhet som talar.

Och nu, min fröken, måste ni ge mig tillåtelse att öfvergå till mitt egentliga ärende till er.

Redan då jag läste en morgontidnings första torra referat af edra handlingar, förstod jag att ni var en ovanlig kvinna. Till och med det suddiga porträttet i spalten fascinerade mig på ett säreget sätt.

Nog af, jag som afskyr offentliga gratisspektakel, som aldrig förr satt min fot i en rättslokal — jag försummade inte något af de tillfällen, vid hvilka ni rannsakades. Någon gång hade jag till och med en hastig förnimmelse af, att ni kände hur min blick hvilade på er full af beundran och — deltagande, att ni lyfte ögonen mot ähörarläktaren och besvarade den under en sekund. — Men redan den nästa visste jag, att jag hade misstagit mig. Ni hade endast öga och tanke för honom som stod bredvid er framför de anklagades bänk.

Jag vill inte dölja för er, att min afund mot denne man ofta stegrades till hat. Och det ehuru det var er kärlek till honom som gjorde er stor i mina ögon. Så ologisk är nämligen passionen.

Era åklagare och domare hade för ögonen de yttre konturerna af de handlingar, till hvilka denna kärlek förmått er. De konstaterade att ni under en följd af år bedragit den firma i hvilken ni var anställd — att dessa bedrägerier möjliggjorts endast genom den obegränsade tillit ni åtnjutit. De funno en försvårade omständighet i er envisa vägran att uppge hvartill alla dessa brottsligt åtkomna penningar användts. Och när ni — för att rädda honom — med klar och genomträngande röst gick eden, meneden, såg jag att de gamla korrekta herrarnas ögon stodo riktade på er som om de skådat ett monster af *moral insanity*, och man kunde nästan tro sig förflyttad till häxprocessernas dagar,

då unga bedärande kvinnor ålades att bära glödande järn på händerna för att bevisa att de ej stodo i förbund med djävulen.

Men ni bar det glödande järnet i ert hjärta — utan att blinka.

Först när ni redan trodde honom i säkerhet, lyckades man afpressa er en bekännelse. Och den kom i undertryckt triumf. Jag hörde det, om också ingen annan, ty jag hade lärt uppfatta och förstå era hemligaste tonfall.

Det erfordrades intet psykologiskt djupsinne för att af de drag som framkommo under rättegången, sätta samman er fästmans personlighet. Redan hans yttre fysionomi med det borstiga håret, de sammanvuxna svarta ögonbrynen och den muskulösa halsen, röjde sensualism, hänsynslöshet och brutalitet. Det är egenskaper som kvinnorna förstå att uppskatta, och ni kan vara öfvertygad att det var hyckleriet som talade ur deras mun, hvilka proklamerade att er förbindelse med denne man innebar ett bevis för att ni själf vore en tarflig personlighet — —.

Ni har skänkt honom allt, er kropp och er själ, er heder och er frihet. För att sätta honom i stånd att fortsätta sitt spel med kort och aktier och sina utsväfningar — ty det framgick tydligt nog att ni inte var ovetande om dem heller — skaffade ni ständigt nya utvägar genom era sinnrika falsarier. Hvilken kärleksfull omtanke måste ni inte ha nedlagt på dem, då ni så länge lyckades föra er principal och hans revisorer bakom ljuset. Och under hela denna tid har ni för *hans* skull dag och natt uthärdat ängesten för upptäckt.

Tackade han er någonsin? — Ni svarar med bortvänt hufvud, som ni svarade domaren: det låg inte för hans natur.

Ni å er sida var lycklig att få bistå och tjäna honom. Så länge han ännu bara ville vara er, föll det er inte in att göra några förebräelser. Det låg inte för er natur. Men efter hand tröttnade han, som den sortens män göra då de bli föremål för en alltför oegennyttig och glödande kärlek. Det kom den dag då han stötte bort er. Ni omfattade hans knän och bad om nåd. Ni bönföll blott att fortfarande få se honom någon gång, och att få hjälpa honom som förut — —. Då blef han brutal och använde våld.

Kära fröken, jag inser allt för väl att jag lägger handen på sår, som kanske ännu inte hunnit läkas. Men äfven om det svider som eld, kan det ej undgås. Ty det är blott under förutsättning att vi äro färdiga med den mannen som jag kan tala till punkt.

Jag kan sätta mig in i, att hans otacksamhet och råhet inte varit tillräckliga att döda en kärlek sådan som er. Men den dag, då han sökte beröfva sig lifvet af fruktan för skandal och fängelse, måste det väl ändå ha gått upp för er, i hvilken grad han var ovärdig.

Min fröken, jag har känt en del kvinnor, jag har äfven varit trolofvad med en af dem. Hon skilde sig för öfrigt icke i någonting väsentligt från de öfriga. Hon inbillade sig att hon älskade mig, och en kort tid lyckades hon inbilla mig detsamma. Hon tyckte om att promenera vid min arm på de fashionabla gatstråken och att sitta vid min sida på teatern, emedan jag var en välklädd och ståtlig man, och ett godt parti. Hennes släkt var också för giftermålet. En afton, då hon begått den oerhörda dristigheten — hon försummade inte att framhålla hvilket vägstycke det i själfva verket var — att hälsa på i min våning, blef jag sjuk. Kanske mindre rent fysiskt. Jag öfvermannades plötsligt

af dessa fruktansvärda andliga frossbrytningar och fasa för att bli lämnad ensam, som jag knappast tror kan vara främmande för en hängifven natur som er. Jag besvor henne att stanna hos mig.

Hon aflägsnade sig — i förvånad värdighet.

Om jag exempelvis nödgats inställa mina betalningar eller fått en prickning af societén skulle hon omedelbart ha lämnat mig åt mitt öde.

Detta säger jag inte för att belacka henne. Hon liknade de öfriga som det ena bäret liknar det andra. Alla voro ganska benägna att med mig dela min sociala ställning, mitt umgänge, min komfort och alla dessa bisaker. Ingen af dem skulle ha velat dela skam, fara eller nöd med mig.

Ingen af dem visste, att denna kärlek är den enda om hvilken mannen drömmer — den hänsynslösa obetingade hängifvenheten, för hvilken det är själfklart att kasta allt öfver bord för den man älskar. — Hvad jag afundas honom, trots det han sitter vanärad och inspärrad i en cell, honom som dock en gång varit föremål för en sådan kärlek, och hvad han samtidigt förefaller mig ömklig då han velat ge upp spelet när han vetat att en kvinna som ni skulle ha väntat på honom —

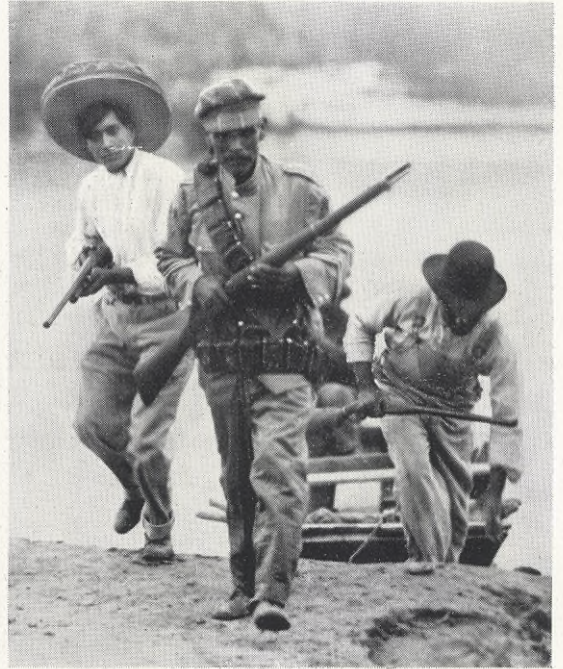
Det är inga öfverilade ord jag tillskrifver er, kära fröken. Under de år som gått sedan er dom föll ha mina tankar ständigt varit hos er, och mitt beslut har mognat. Om två månader aflägger ni den gråa fångdräkten och träder på nytt ut i lifvet. Nu frågar jag er: kan ni tänka på att göra det som min hustru?

Er *Fritjof Hallner.*

Den mexikansk-amerikanska krisen har åter blifvit akut sedan den amerikanska regeringen af den mexikanska i skarp ton fordrat upprättelse dels för de öfvergrepp, som från mexikansk sida i Tampico begåtts mot amerikanska marinsoldater, dels för stoppande af amerikanska telegram och för andra oegentligheter. Bland de fordringar Förenta Staterna uppställt är att den mexikanska regeringen skall salutera amerikanska flaggan. President Huerta har förklarat sig villig ingå härpå, så framt saluten skott för skott besvaras af de amerikanska krigsfartygen.

Med anledning härpå har Förenta Staternas regering genom amerikanska sändebudet i Mexiko låtit president Huerta veta att han utan några som helst förbehåll måste uppfylla de framtällda fordringarne vid risk att Förenta staterna eljest låter Tampico, Vera Cruz och 20 mil af järnvägen Mexiko—Vera Cruz besättas af de betydande amerikanska sjöstridskrafter som f. n. befinna sig i de mexikanska farvatten och hvilka fått order att hålla sig färdiga till aktion.

Den vid Mexikos Atlantkust samlade amerikanska flottstyrkan utgöres af 20 stora krigsartyg under konteramiral Badgers befäl. Äfven mot landets västkust förberedes en flottdemonstra-

Efter fotografi.

Kliché. Bmgt Skfverpaer.

AMERIKA-MEXIKO: Mexikanska revolutionärer som efter striden vil Torreon landstego på amerikanska gränssidan och där infångades af amerikanska patruller. (Se bilden nedan).

tion i det att en betydande amerikansk eskader ligger klar för afgång dit.

Enligt senare ingångna meddelanden har president Huerta vägrat att gå in på krafvet att utan villkor salutera amerikanska flaggan. Förenta staternas mellanhafvande med Mexikos president har därmed inträdt i ett synnerligen kritiskt skede med kriget som hotande sannolikhet.

Efter fotografi.

Kliché. Bmgt Skfverpaer.

AMERIKA-MEXIKO: Amerikansk patrull vid gränsen för ett skydda mot invandring af mexikanska marodörer.

DEN STORA VETERANFESTEN I KÖPENHAMN.

VETERANERNA FRÅN KRIGET 1864 JÄMTE EN OFANTLIG MÄNNISKOMASSA FRAMFÖR AMALIENBORGS SLOTT, DÅR KONUNG CHRISTIAN TALADE. Efter sitt tal red konungen ut, följd af de K. prinsarne jämte sin stab. — Vår bild togs just då H. M:t (X) passerade, helsande veteranerna
Efter foto. för H. 8. D.

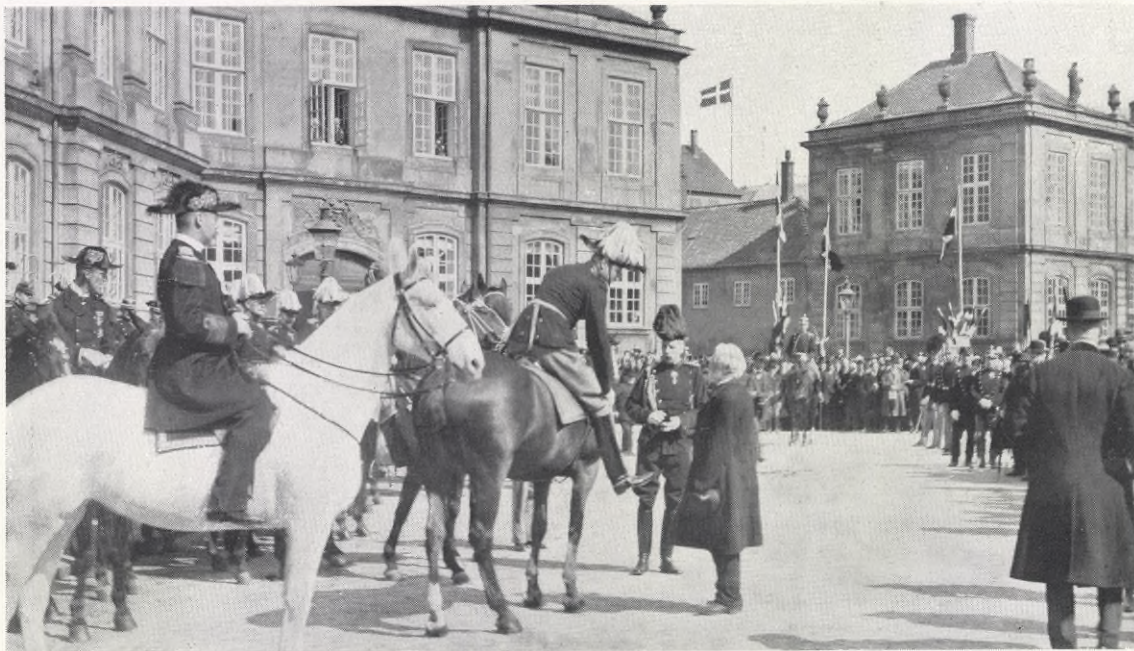
Femtiårsdagen af slaget vid Dybbøl den 18 april högtidlighölls på olika platser i Danmark med *veteranfäster*, hvilka genom den stora allmänhetens lifliga och entusiastiska anslutning formade sig till den mest storslagna hyllning för de tappra gamla krigare, som en gång i Dybbøls skansar vågade lifvet för fäderneslandet.

I Köpenhamn, som med anledning af högtiden klädt sig i rikaste fästskrud med "Dannebrogens" vajande från alla stänger och fladdrande ur ett otal fönster hade samlats omkring 4,000 veteraner, hvilka bland sig räknade äfven ett 30-tal svenska vapenbröder. Fästen tog sin början redan tidigt på förmiddagen med högtidsgudstjänst i Fruekirke. Den danska konungafamiljen var därvid närvarande liksom äfven ett betydande antal högre militärer. Efter slutad gudstjänst samlades veteranerna utanför "Tattersall" vid Upsalagatan, därifrån sedan vid 1/2 12-tiden det stora fästtåget under klockringning från stadens kyrkor satte sig i rörelse för att genom der flaggsmyckade staden tåga till Amalienborgs slott, där defilerings skulle äga rum för konungen.

Utefter de gator, där tåget drog fram, bildades häck af oöfverskådliga människomassor hvilka tilljublade de grånade krigarne sin hyllning. Sedan veteranerna efter en timmas marsch hunnit fram till slottet, red konungen, följd af prinsarne och en talrik stab, fram för fronten, under det den kungliga familjens öfriga medlemmar trädde ut på slottets altan. I sitt tal till veteranerna tackade konungen dem för den tappra insats de en gång gjort i landets försvar samt dekorerade därefter ett femtiotal af dem med Dannebrogens silfverkors. Defilerings skulle sedan äga rum för konungen, men däraf blef intet. I stället flockade sig veteranerna omkring konungen, hvilken alltjämt satt till häst, för att till afsked få trycka hans hand, en önskan som konungen med synbart nöje uppfyllde.

Senare på dagen liksom äfven påföljande dag gäfvos af olika krigare- och försvarsföreningar ett flertal ståtliga och stämningsfulla fäster, till hvilka veteranerna voro inbjudna. Den 19 april gaf fästkommitténs ordförande professor Fischer middag för de i minneshögtiden deltagande svenska och norska veteranerna.

DE DANSKA KRIGSVETERANERNAS DAG.

Kliché: Kem. A.-B. *Bright Silfversparre, Sjölm.-Gbg*

KÖNUNG CHRISTIAN UTDELAR PERSONLIGEN DANNEBROGENS SILFVERKORS TILL ETT ANTAL VETERANER FRÅN 1864 ÅRS KRIG. Vår bild togs då kammarherre Custenskjöld erhåller sitt kors. Som löjtnant deltog han i striden vid den farligaste Skansen II.

Kliché: Kem. A.-B. *Dengt Silfversparre, Sjölm.-Gbg*

VETERANERNAS TÅG. Främst gå de äldsta, stödda af soldater.
Efter fotos för H. 8. D.

KARLBERG OCH KARLBERGSLIF

TOTALVY ÖFVER KARLBERGS SLOTT.

SPRIDDA ANTECKNINGAR FRÅN FÖRR OCH NU
FÖR HVAR 8 DAG AF **HUGO FALK.**

I.

Domen har fallit öfver gamla Karlberg och dess krigsskola i och med att arméförvaltningen föreslagit k. maj: t proposition till riksdagen, att kungsgården måtte försäljas till ett pris af ungefär nio och en half million kronor och krigsskolan förflyttas till Järfvafälten. Visserligen är denna dom afkunnad af endast första instans, men det lider intet tvifvel om, att den blir stadfäst, och att sagans och sägnens gamla Karlberg därmed är ett minne blott.

När två gamla knektar sitta i en hemtreflig passiar, och namnet Karlberg oförvarandes halkar öfver den enes läppar, säger alltid den andre:

— Jo, det var en snygg inrättning.

Och den första tillägger:

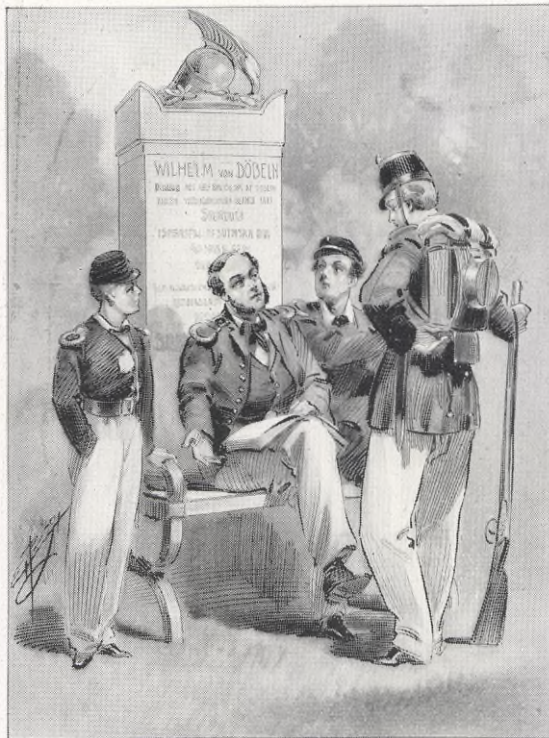
— Ja, fy tusan!

Men om man då väfver vidare på samma stycke, ger den ena historien den andra, och man märker granneligen, hur fast rotadt det gamla stället sitter i krutgubbarnes hjärtan. Intet underligt i det. Ungdomen är alltid ett förgyllande minnesskrin, och den kungliga patina, som blott tiden förlänar, tycks dubbelt förtjusande i det förgångnas bleka och svaga ljus.

Men nu är Karlbergssagan snart all. Det gamla slottet är ej mer än allt annat i denna skröpliga värld undantaget förvandlingens lag, storstaden tränger på med sitt omättligen behof af nya gator och nya hus, tomterna springa upp i hundrafaldiga värden, utrymmet inskränkes, och man måste se sig om efter andra lokaler för att kunna nå det resultat, som man vill åstadkomma.

Men innan Karlberg såsom krigsskola faller i ruiner, kanske några rader och några bilder ur dess historia kunde äga sitt intresse för Hvar 8 Dags läsekrets.

Karlberg, hvilket nuligger så godt som inuti Stockholm, kunde för intet så längesedan skryta af att vara rama landet. Dess historia är ärofull nog. Den börjar med Karl Karlsson Gyllenhjäl, som till hertig Karl, sedermera konung Karl IX, och fru Sigrids på Sjösa "piga", Karin Nilsdotter, hvilken kunglige bastard erhölet det i dotation af kronan och uppkallade det efter sig själf. Därefter ägdes det af den lysande ädlingen greve Magnus Gabriel de la Gardie, som byggde flyglarne och anlade den magnifika parken där Oskar I sedan reste minnesvården öfver E. G. W. v. Döbeln. Riksrådet greve J. G. Stenbock köpte slottet af hans arvingar, för att se det af den kunglige kronfogden, den barske Karl XI, reduceradt åter till kronan, och sedan

1860-TALET'S KADETTER I PARKEN.

Efter teckning för H. 8 D.

KADETTKÅREN 1870 (innan volontärkurserna 1873). — Främst: ordentligt populär person.

GAMLE TRUMSLAGARE HELLSTRÖM, en på sin tid utomordentligt populär person. Efter samtida fotografi.

tjänade det i långa tider till kungsgård — Ulrika Eleonora den äldre älskade det högt och dog där år 1772.

Därefter apterades Karlberg till krigsskola, eller som det hette i prinsens-regentens, hertig Karl, skrifvelse af den 17 sept. 1792 "konglig krigsakademi". Till förste guvernör utnämndes öfversten greve P. B. Piper, och de första kadetterna, fyrtio till antalet, intogos i akademien den 29 oktober samma år. Krigsakademiens kanslarsämbete upprättades först år 1810, och till dess förste innehafvare utsågs fältmarskalken, greve Fabian Wrede, efterträdd af finska krigets hjälte, greve Karl Johan Adlercreutz. Karlbergs siste guvernör var general D. L. Silfverstolpe. Nuvarande chef för krigsskolan är öfverste-löjtnanten Gustaf Bouveng.

Det var inte med så särdeles glada känslor, som en ung man förr i världen för första gången inställde sig på Karlbergs borggård, ty ryktet visste berätta, att mottagandet inte var af det allra älskvärdaste slaget. Och ryktet hade rätt. Men intet är i regeln så farligt som det låter, och så förhöll det sig också här. För resten gick det snart örver, och en eller annan mammas gosse kunde kanske för öfrigt ha rätt godtt af att få känna på, att han i själva

verket inte var den världsaltets medelpunkt, som han till äfventyrs inbillat sig hemma i familjens sköte.

Penalismen var emellertid på sin tid ett ondt, som gick till betänkliga öfverdrifter, men den är för längesedan en saga blott. Nog var det emellertid med hjärtat i halsgropen, som man knallade sig i väg den dystra vägen ut till slottet — nu ligger det ju så godt som midt in i staden med spårvagn till porten.

Den första erfarenhet den unge officersaspiranten fick göra, var den, att alla onödiga titlar i och med inträdet på borggården voro aflagda. Den första frågan löd alltid i sin nakna rättframhet sålunda:

— Hvad heter du?

Och då man besvarat denna fick man en annan:

— Hvad heter jag?

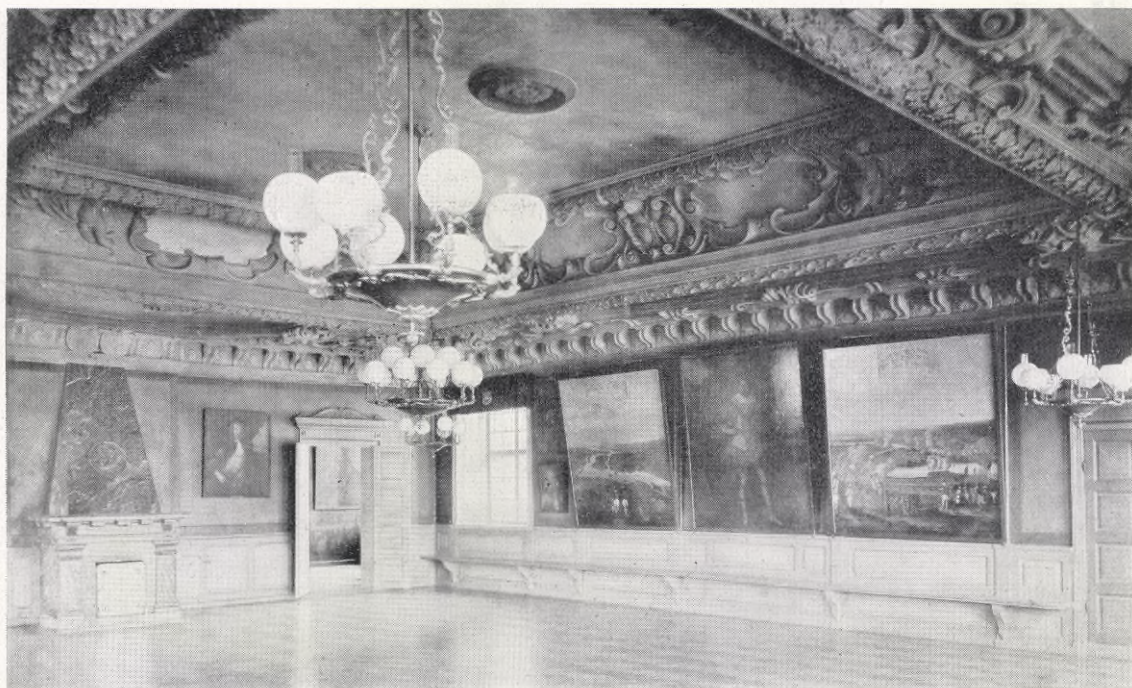
— Det vet jag inte.

— Tag reda på det då.

Och sedan man uppfyllt denna begäran, fick man först och främst redogöra för, om man hade några systrar, huru många de i så fall voro, om de voro å prendre, och om de voro vackra. Jag kände en landshöfding, som hade nio styccken, och aldrig glömde den svårighet han hade haft att i detalj redogöra hvarderas skil-

ALLA GAMLA KADETTKORPRALER FRÅN 1870. Efter samtida fotografi.

Efter fotografi.

RIKSSALEN.

Kliché: Kem. A.-B. Bengt Sjöversparre, Sthms Gbg.

da väsen och egenskaper. Visst kunde det någon gång hända, att man fick rita en stega på svarta taflan och befalldes klättra upp för densamma, eller att man fick order att hämta en bukett af de otäcka snokar, af hvilka parken öfverflödade, men det var ju skämt och togs i allmänhet inte så illa upp.

Värre var det kanske, då man beordrades att hålla ett vackert tal till sina äldre kamrater. Jag vet en, som undanbad sig uppdraget, och anhöll att såsom ersättning få sjunga en visa. Hans anhållan bifölls, men innan den första af de så kallade tonerna förklingat, kördes han ut och förständigades att aldrig vidare öppna sin mun till sång på Karlberg. Det

kan synas barbariskt att så undertrycka en musikalisk talang, men rättvist var det. Ty aldrig har jag hört något fasansfullare än den sången.

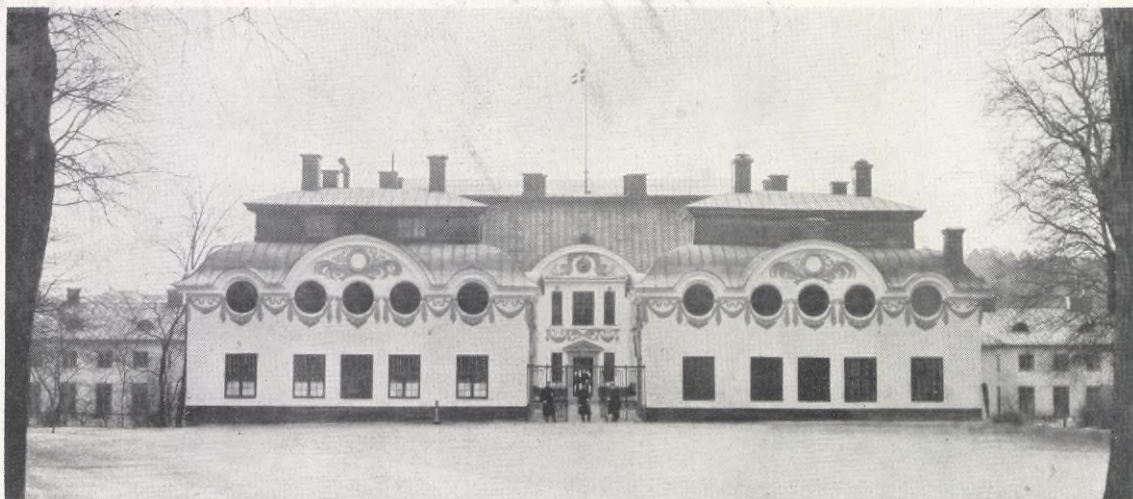
Man kände sig emellertid snart hemmastadd och lärde känna slottets original och egendomliga figurer. Trumslagaren Wästman, som arg och svettig efter sin ansträngande vedsägning, rörde sina dansande trumpinnar, sedermera efterträdd af den hedersgubbe, som af okänd anledning hedrades med det historiska namnet "Ravaillac", "ufvarne", som flickorna i mäss och matsal kallades, "lassarne", som kadetternas manliga uppässare benämndes och tiotal andra.

ANKOMST TILL KARLBERGS-BAL
Efter originalteckning af Fritz von Dardel.

Man hörde på föreläsningar och lektioner med mer eller mindre — mest mindre — uppmärksamhet, ritade sina kanoner och sina berg i "afdelningen", var då och då uppkallad i ordena för något fufsens och tog sitt permissionsförbud för någon vecka eller sin arrest på några dagar med det öfverlägsna lugn, som utgör krigarens prydnad.

Man åt sin fadda välling — sedermera utbytt mot kaffe och skorpor — i matsalen, som just inte påminde om Magnus Gabriel de la Gardies praktfulla klangdagar. Rummet var långt och smalt med ett tiotal fönster — utan gardiner naturligtvis. Ingen duk fanns på bordet förr i världen — en lång pall däremot, på hvilken stodo soppskålar af tenn, på torsdagarne fyllda med ärter. Man längtade efter dessa torsdagar med sina små fläskbitar på tenntallrikarne, ehuru man ofta på förhand sålt sitt torsdagsfläsk till någon för tillfället förmögen kamrat, och

efter fotografi.

PARTI AF KARLBERGS SLOTT.

Klökst. Kem. A.-2. Bengt Sjöberg, Skåne Gbg

nedlagt valutan hos "Puppan", bakelsegumman, som sålde "puppdurkar" till trettiosex shilling stycket. Många bakelsegummor ha knoppats, blomstrat och vissnat på Karlberg sedan Puppans dagar, och jag har i särskildt minne fru Wetterstedt, som sålde väfflor på vägen från badningen — en härlig spis efter alla dopningar i Mälarens vatten.

I forna tider sutto vid ändan af hvarje bord kompaniofficerarne och hugnades med stolar i stället för kadetternas bänkar, men senare ersattes dessa officerare med kadettkorporaler.

En af dessa tjänstgjorde såsom matsalskorporal, och när "länge Ulrik" var beordrad såsom sådan — ve då den uf, som inte var fin och ren som en brud! Alla köksfrökarna uppställdes på ett led, n:o 46 kommenderade "händerna i kors öfver magen", och så började visitationen, i det Ulrik sakta och uppmärksamt passerade linien. Voro inte dessa händer då i fyrtiosexans smak, brukade han borra monokeln fast in i ögat, buga sig djupt för ifrågavarande händers ägarinna och säga med sitt mäst infernaliska leende:

— Haf godheten att låta böljans kristall än en gång afspegla edra af hvardagslivets damm lätt fördunklade diskverktyg.

Och det gafs ingen apell — händerna synades och synades om igen till dess resultatet vardt det önskade.

Senare blef det både duk på bordet och bättre mat. Nu för tiden lär det vara förträffligt på allt sätt.

Men förr i världen kunde det nog då och då hända, att man, när det vankades

kött t. ex., önskade gömma en liten bit till kvällsvarden, ty gröt och blå mjölk året om göra ingen i egentlig betydelse glad. Man tog då i all hemlighet — ty allt gömmande af mat var för befälet en styggelse och strängeligen förbjudet — en af de förskräckliga jerngafflarna, stack den igenom ett köttstycke och passade på då löjtnanten såg åt ett annat håll, att medels ett kraftigt slag borra provianten fast vid bordets *undre* skifva. Och där satt köttet och vändade tåligt på supen, då det smakade malle.

Hvarje kadett hade en s. k. smörullad att dela med en kamrat. Emellertid var detta smör just aldrig vare sig af prima sort eller pin färskt, och såsom en hämnd för detta lades den oskyldiga mejeriprodukten i midten af en serviett, som fattades med bägge händerna, hvilka så fördes tillsammans, så att smörklicken låg i en slags slunga. Då nu händerna kraftigt drogos i sär, tog smöret i susande fart vägen mot taket och fastnade där, sig själf till straff och allt annat härsket smör till varnagel.

Men sporten hade sina risker, såsom då t. ex. en

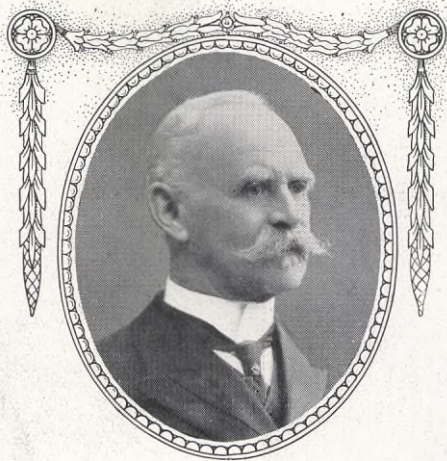
efter fotografi.

ÖPVERLÄSNINGSSALEN, på kadettspråket kallad "Afdelningen".

Klökst. Bengt Sjöberg, Skåne Gbg

Victor Balck, den evigt unge och absolut oförbrännelige, fyller i dagarna sjuttio år! Ingen vill tro det, men ändå är det sant, ty han är född den 25 april 1844. Helt alltså generalen med de sjuttio värarna: höstar och vintrar ha lyckligtvis gått spårlost fram öfver honom och ännu många år är man berättigad hoppas att han skall meddela af sitt äktsvenska vär- och gosselynne åt svenskt idrottslif.

Ty som dettas verkliga upphofsman och fader är general Balck framför andra att anse. Ingen har utrett så mycket som han för att genom uppvisningar göra den svenska gymnastiken känd och erkänd inom utlandet, det är sant. Men hvad som framför allt är hans lifsgärning är att ha väckt den sven-

Efter porträtt. *Kliche. Bengt Skjervegårns.*
Utnämnes enligt förljudande i dagarna till generalmajor.

ska ungdomens hänförelse för alla de olika slag af fri idrott, hvilka nu stå i begrepp att såsom aldrig tillföre bli en hela folkets tillhörighet: rodd och skridskoåkning, skidloppning och friluftlekar, den ena idrottsgrenen såväl som den andra har njutit förmånen af hans väckande understöd och kraftiga handtag, af hans organisatoriska förmåga. Vid den kritiska tidpunkt då en snabbt sig utvecklande industrialism och en af en kraftig ekonomisk förkofran alstrad njutningslystnad hotade att bemäktiga sig svensk ungdom, höjde Victor Balck fältropet: *ut i det fria* och lyckades för detsamma vinna gehör. Däri ligger hans ära, däri hans storhet, däri anledningen, hvarför hela vårt folk till honom står i tacksamhetsskuld.

vacker dag sommarsolen stekte på taksmörklampen med den beklagliga påföljd, att det så smått började droppa i löjtnant "Harrings" tupé. Han viitade energiskt med handen för att jaga bort de supponerade ilugorna, men då detta inte lyckades, höjde sig hans spanande blickar mot taket och därmed var illgärningen afslojad. Den följdes ögonblickligen af sin förtjänta lön.

Den s. k. länsätningen var ett ofta återkommande okynne, men ett förtjusande sådant. Matentreprenören hade enligt sitt kontrakt skyldighet att servera af sina kulinariska konstprodukter, så mycket kadetterna önskade, och tog det slut — ja, då måste han taga till hvad som fanns, och detta var i regel alltid bättre, än hvad den ordinarie menuen bjöd. Gröten hade t. ex. ingen åtgång, och följaktligen kokades af denna i det minsta laget. Men så kom ordern "länsättning" i hviskande ton bord efter bord, och du min värld hvad man åt! Och så ropades på mer och mer och mer, medan "ufvarna" med vansinne i blicken sprungo om hvarandra, och entreprenören ut i köket svor, så att taket kunnat lyfta sig. Så kom det då till slut något annat, skinka och potatis eller så, men då fanns det inte en kubikrum i en enda kadettmage. Men man hade beredt den förbittrade entreprenören en kvalfull stund, och något annat var icke meningen. Det mädde han för resten godt utaf.

Jag kommer än i dag ihåg, huru en kamrat — nu död för några år sedan som öfverstelöjtnant — höll på att låta sitt unga lif en sådan länsättingsåton. Doktorn hade att göra med honom en hel timme.

Om jag häroftvan i någon ringa mån lyckats levande framställa några bilder från forna tidens Karlberg, så förstår nog läsaren, att krigsskolan hade en jordmän, aldeles säreget lämplig att uppdraga originaler. Bland dess ha af helt naturliga skäl lärarne stannat lifligast kvar i minnet hos gamla tidens kadetter, och om dem skulle kunna skrivas spalter. Men utrymmet medgifver ej någon ingående skildring af kollegiet, och jag får nöja mig med en profil.

Monsieur Cordier de Bonneville var säkerligen det största original, som någonsin läst franska språket med en klass okynniga pojkar, och dessa voro naturligtvis inte sena att upptäcka och begagna sig utaf hans löjliga sidor.

Det var han, som alltid frågade i ordning, hvarför hvarje kadett beredt sig bara på ett svar, och afgaf detta äfven om Bonneville i distraktion hoppat öfver en elev eller en fråga.

— Sinon, svarade professorn — varr dett så? Jo — herrn svarade rätt, men jag frågade orätt.

För öfrigt står den käre Münchhausen långt efter Bonneville i ljugandets vackra konst. En vacker dag berättade en kadett för Bonneville, att det blåst så förskräckligt på natten i skärgården, att håret blåst af en fiskare.

Detta var nu starkt, och Bonneville snöt sig betänksamt, medan han funderade huru han skulle bräcka historieberättaren. Snart var han klar.

— Ja, apropos fiskare, sade han, så var jag och några andra markiser — Bonneville var fransk emigrant — en gång i Helsingborg, då sillen gick till så, att man kunde köpa en tunna för sex styfver. Ta mig d—n, om det är sannt.

Någon vän hade inbillat Bonneville, att han borde sätta om efter eden, för att förstärka den. På det viset, säger Braun, undgick han att många gånger dagligen försvära sig. Nå — han fortsatte.

— Jag och de andra markiserna ville se Helsingör, och då jag kom ned till hamnen i Helsingborg, stod sillen så packad mällan Sverige och Danmark, så att man torrskodd kunde gå öfver sundet. Jag och de andra markiserna gjorde det äfven — ta mig d—n, om det är sannt.

Kadetterna skrattade ofantligt, men en näsvis yngling frågade vördsamt, huru det gick på återvägen.

— Då hade sillen gått sin väg. Det kom rägn på natten.

— Men hur kunde sillen leiva så länge utan vatten?

— Sinon! Den var väl tvungen.

Man kan tänka sig hvad en klass kadetter skulle hafva roligt med en dylik lärare.

Jocknick är ett annat Karlbergsooriginal men i en helt annan stil. Till honom återkommer jag i nästa n:r.

Till slut ett par ord om en på sin tid uppseendeväckande kadettduell. Den var visserligen inte alltför farlig, men i allt fall en korrekt och regelrätt tvekamp.

Ett par kadetter hade kommit i gräl om, huruvida Sverige eller Tyskland ägde det tappreste och intelligentaste folket, I hetsigheten föllo ord, hvilka måste "aftvås med blod", man anskaffade sekun-

Forts å sid. 450

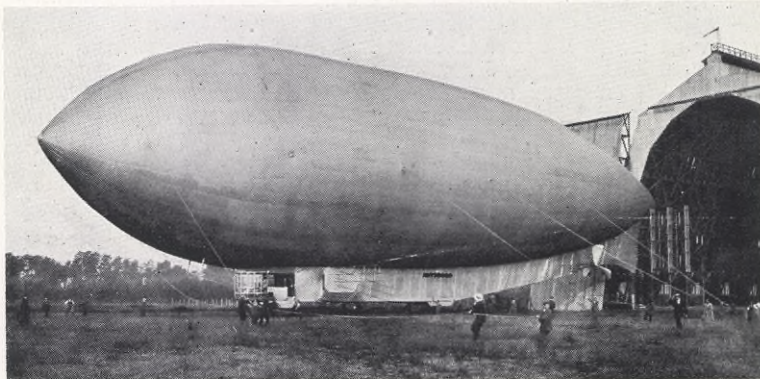
FURSTENS AF MONACO 25-ÅRS REGERINGSJUBILEUM.
Det till furstens ära resta monumentet.

Furst Albert I af Monaco har i dagarne firat sitt 25-årsjubileum som regent och blef därvid föremål för den varmaste

GARROS, ANKOMMER SOM SEGRARE I DEN STORA STJÄRNFLYGNINGEN TILL MONACO.

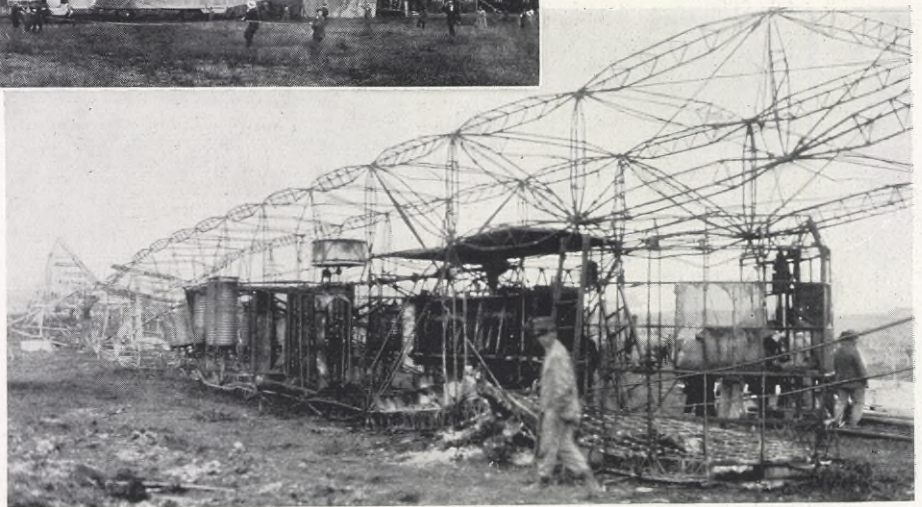
hyllning från befolkningens sida. Fursten, känd för sina stora vetenskapliga intressen, är en 65 års man.

Efter fotografier.

Vid en uppstigning som det italienska militärluftskeppet "Citta di Milano" härom dagen företog i Ma land tvingade en inträffad motorskada till nödlandning. Besättningen steg ur och fasthöll luftskeppet, då detta vid en häftig vindstöt slet sig löst och dref in i en mullbärplantering, där ballonghöljet sönder-slets i grenverket. Den utströmmande gasen antändes och en fruktansvärd explosion följde. Hela luftskeppet förstördes och ett femtiotal personer, som befunno sig i närheten af olycksplatsen, blefvo skadade.

Den mycket omtalade "stjärnflygningen" för aeroplan med Bryssel, Madrid, Paris, London, Gotha (Tyskland), Bordeaux, Wien och Milano som startplatser och Monaco som mål afslutades den 15 april. Den sträcka som flygarne på de olika linierna haft att tillryggelägga har varit 1400 km. Första priset 25,000 francs för snabbaste färd eröfrades af Garros för flygning från Paris till Monaco. Renaux fick andra pris för sin flygning på samma sträcka och Garros äfven tredje priset för en ny flygning Bryssel—Monaco.

DET EXPLODERADE ITALIENSKA MILITÄRLUFTSKEPPET "CITTA DI MILANO". Luftskeppet när det lämnar hangaren samt omedelbart efter explosionen.

VECKANS PORTRÄTTGALLERI

* Data här nedan.

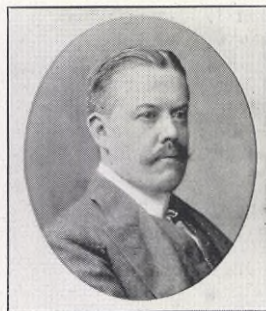
G. LINDEQUIST.
F. d. Major. Fil. Dr. —
Stockholm. 80 år 24 April.*

K. R. GEIJER.
Professor. — Upsala.
65 år 23 April.*

G. F. J:SON KARLIN.
Intendent. — Lund.
55 år 23 April.*

K. A. H. KEY.
Redaktör. Fil. Dr. — Stock-
holm. 50 år 26 April.*

F. R. HEDLUND.
Kontr.-prost. F. d. Landstings-
man. — Heby. 70 år 21 April.

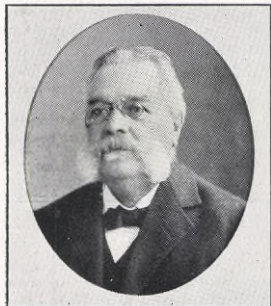
M. ERIKSSON.
Telegrafkommissarie. — Filip-
stad. 65 år 14 April.*

H. BERG.
Slöjdspektör. — Stockholm.
55 år 27 April.*

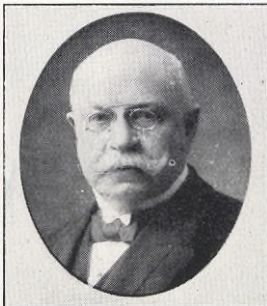
G. HEDBERG.
K. Hofbokbindare — Stock-
holm. 55 år 22 April.*

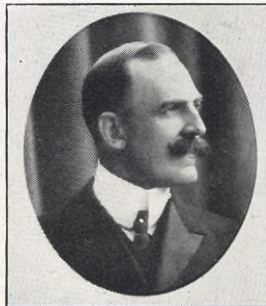
O. A. LILLJEFORS.
Direktör. — Eslöf.
70 år 24 April.

V. SETTERGREN.
Grosshandlande. — Borsås.
60 år 21 Mars*

O. A. G. KROOK.
Direktör. — Stockholm.
60 år 22 April.*

L. A. HEDENLUND.
Bankdirektör — Stockholm.
55 år 24 April.*

W. G. HAMILTON †.
Grefve. Godsegare — Hjälm-
säter. F. 37. † 20 April.*

N. A. EHRNBERG †.
Direktör. — Simrishamn.
F. 58. † 11 April.*

A. ÅKERLIND †.
Musikdirektör — Upsala.
F. 59. † 16 April.*

GUSTAF LINDEQUIST. Stud.-
ex. 71, fil. dr. 57, ex fr. högre art.
lärov. å Marieberg 60; löjtn. i V.-
o. V.-bygn.-kåren 61, kapten 71,
major 85, älsk. 03. Förste adjutant
o. byråing. i V.- o. V.-bygn.-styr.
73-84; distr.-chef i Öire norra V.
V. distr. 92-99 Anst. v. Stat. jernv.-
bygn. 57-63, öfveringenjör, kon-
trollerande o. rådgivande ing. v.
ensk. järnv.-bygn. 62-07. Under-
sökningförrättare, förslagsställare
o. arbetsledare för väg-, bro-, jernv.
m. fl. arbeten 58-08. Styresman
o. arbet.-chef v. Kafveltorps gruf-
o. smältverk 67-72. Styr.-led. i
Kafveltorps a.-b. sedan 1900.

REINHOLD GEIJER Stud.-ex.
66, fil. dr. 72, docent i prakt. filo-
sofi v. Upsala univ. 76 o. i Lund
80, professor i teoret. fil. i Upsala
88. Förestånd. i teoret. protärs-
kursen i Lund o. sedan i Upsala
under några år fr. 05. Censor se-
dan 91. Inspektor i Verm. nation;
inspektor i arbetar-inst. i Upsala.

På 200-årsdagen af psalmdiktaren Haqvin Spegels död den 17 april hölls i Linköpings domkyrka, där Spegel ligger begravd, en minnehögtid med psalmsång, altartjänst och minnesstal af domprosten Bring. Före minnehögtidigheten nedlades på grafstenen i kyrkan af domprosten H. Lundström en lagerkrans från Upsala domkapitel, af biskop Personne en lagerkrans från Linköpings stiftsstyrelse och prästerskap, af biskop Danell en krans från Skara domkapitel samt af domprosten Bring en lagerkrans från Visby domkapitel äfvensom en krans från Ronneby församling.

BISKOP HAQVIN SPEGELS GRAF I LINKÖPINGS DOMKYRKA VID MINNEHÖGTIDLIGHETEN D. 17 APRIL.

Efter foto för H. 8. D. af Sw. Swenson & Son, Linköping.

Forts. fr. sid. 477.

danter, stridsplatsen uppmättes, pistolerna laddades och ett skott växlades — utan att någondera af de stridande sårades.

Sekundanterna föreslogo förlikning och oaktadt den ene duellantens protest afslutades spektaklet.

Kronprinsen Karl, sedermera konung Karl XV fick rapport om historien, men han lär ha tyckt, att det var bra krut i pojkarne, och de sluppo lindrigt nog undan. Så att den förfärliga striden slutade utan obehag för någondera parten.

(Fortsättning i närmast följande n:r.)

Ordf. i Psykolog. inst. o. Psykolog. fören. i Upsala. Led. af K. Hum. vetensk. samf. i Upsala. Red. af Ny Svensk Tidskrift 82—90. Vetensk. förf. I dagarne erh. begärdt sisked såsom professor m. nästa månads utgång.

GEORG KARLIN. Stud.-ex. 79. stiftare af Kulturhist. museet i Södra Sverige i Lund 82, dess förestånd. 82—92, intendent sedan 93. Sedan 86 förest. i den med museet förenade konstslöjdanst. Kulturhist. förf. Biogr. o. helsid.-portr. ärg. III: 52.

HELMER KEY. Stud.-ex. 82, fil. dr. 94, docent i litteraturhist. v. Upsala univ. 94—95. Redaktör o. utg. af Svenska Dagbladet 97—07 samt sedan 09. Ordf. i Sv. Tidningsutg.-fören. 01; ss. repres. i boktr. ind. led. af Stockholms hand.-kammare; led. af styr. f. K. Teaterns a.-b. sedan 09. Litteraturhist. o. nationalekonom. förf.

MÅRTE ERIKSSON. Stud.-ex. 71, ing. efter några års språkstudier v. Upsala univ. v. Telegrafverket 77, assist. 87, kommissarie i Nyland 94, i Filipstad 08. Förestånd. i meteorolog. stat. i Nyland 94—07.

HJALMAR BERG. Utex. fr. Tekn. elem.-skolan i Norrköping 77, slöjdinspektör v. Stockholms folkskolor sedan sistn. år. Inspektör o. sakkunnigt biträde i fråga om manlig slöjd vid de under k. läroverk- o. folkskolestyrelserna stående läroanstalterna 14. Ordf. i Sv. Läraretidnings förl.-a.-b. sedan 10. Förestånd. i Sv. Skolmuseet i Stockholm sedan 08.

GUSTAF HEDBERG. Öppnade 86 egen bokbinderiverkstad i Stockholm, o. intager inom sitt yrke en framstående plats; erh. 1:a pris v. utställn. i Chicago 93, i Stockholm 97, i Turin 02, i Helsingborg 03, i Norrköping 06, i Lund 07 o. i St. Petersburg 08. Serskildt bekant för sina Konstnärliga arbeten i lyxband, praktalbum m. m. V. ordf. 97—05, ordf. sedan sistn. år i Sv. Bokbinderitidkarefören. o. Bokbind.-mästarefören. i Stockholm.

VICTOR SETTERGREN. Sedan 03 inneh. af firmen L. H. Settergrens Enka i Borås. Stadsfullmäktig sedan 96, mångårig led. af fattigv. styr., led. af byggn.-nämnden sedan 07 o. sedan 12 dess ordf. Led. af Sparbankens styr. Sedan 99 chef i Borås brandkr. led. af Sv. brancheför-

samling inom hvilken Spegel föddes.

Haqvin Spegel, hvilken tillhörde en gammal småländsk släkt, blef efter afslutade universitetsstudier hofpredikant hos drottning Hedvig Eleonora samt steg till sist till ärkebiskop och Upsala akademis prokanslär. Svenska psalmboken af 1695, hvilken till ej ringa del är hans verk, inneslöt 48 psalmer af honom, däraf 31 original och de återstående översättningar. Tjugunio af dem äro bibehållna i 1819 års psalmbok. Spegel var ifrigt verksam på folkupplysnings fält, särskildt i fråga om läskunnighetens utbredning bland folket.

fören. Ordf. i Borås skytteförening 89—04, ordf. i Ellisb. skytteförbunds verkst. utskott 94—09, led. af skytteförb. öfverstyrelse sedan 93.

ANDERS KROOK. Verkst. dir. i a.-b. Nils Carlsons vinhandel, Stockholm. Ordf. i Sv. Handelsförening sedan 59, v. president i Föderation intern. d. voyageurs et repres. de commerce i

Paris sedan 08. Styr.-led. i Stockholms m. förstäd. minuthandl. fören. sedan 13. Ledde som ordf. arbetet med införandet af Odd-Fellow-orden i Stockholm.

AXEL HEDENLUND. Efter afslut. skolstudier anst. v. Borås ensk. bank 82, styr.-ordf. o. verkst. dir. 98—11; verkst. dir. i Nord.kreditbanken i Stockholm sedan sistn. år. Stadfullm. i Borås 97—11, v. ordf. 10—11, ordf. i drätselkamm. 06, styr.-led. i Borås jernv.-a.-b., styr.-led. o. ordf. i a.-b. Sv. Förenade trikalfabr. 13. Led. af Riksd. F. K. sedan 06.

GILBERT HAMILTON †. U-löjtn. v. Lifreg. husark 57, löjtn. 63, afsk. 68. Eg. godsens Hjelmsäter o. Bosgården på Kinnekulle i Västergöt. En af vårt lands främste iackmän såsom jordbrukare, har han ägnat ett stort intresse äfven åt hästavel, serskildt Ardenner. Mångårig led. af o. ordf. i länets Hushålln.-sällsk., inneh. af den sällsvnta utmärkelsern af dess guldmedalj. Hedersled. af K. Landtbruksakad. Ordf. i Smål. m. fl. prov. hypoteksfören. Biogr. o. helsid.-portr. ärg. IX: 74.

ALFRED EHRNBERG †. Inträdde efter yrkesstudier i utlandet i faders stora läderfabrikations-rörelse i Simrishamn 82, deleg. 85, öfvertog ledningen 97 då affären ombildades t. a.-b. Led. af stadsfullmäktige sedan 91, led. af hamndir. o. hamnbyggn. styr. Ordf. i Sv. garveritidkarefören.

ARVID ÅKERLIND †. Vistades efter all. stud.-ex. v. Upsala univ. o. egnade stort intresse åt sängen sånganförare i Söderm.-Ner. nation samt såsom medhjälpare o. ställföreträdare i l. Hedenblad inom Allm. Sängen. Flyttade 95 t. Amerika o. var der assist. å svenska konsulatet men öfvertog snart på kallelse sång- o. musikledarskapet i svenska föreningar i New York. Anförde den stora Svenska Amerikanska sångkören som för några år sedan gästade Sverige. Sedan 13 bosatt i Upsala.

INNEHÅLL

Bokförläggare J. Gleerup (biografi och helsidesporträtt). — Prins Vilhelm återkommen från Afrika-färden. — Victor Balck 70 år. — 200-årsminnet af Haqvin Spegels död högtidlighålles. — Karlberg och Karlbergslif. — Veteranfästen i Köpenhamn. — Svenska deltagare i tyska ryttartävlingar — Skansens slagbjörn skjuten. — Ståthållareskiftet i Ellsanz-Lothringen. — Österrike-Ungerns och Italiens utrikesminister konferera. — Förenata Staterna och Mexiko. — Bilder till utländska dagskrönikan. — Veckans porträttgalleri. — "Öfver paragraferna". Berättelse af Artur Möller.

Eftertryck a) text eller illustrationer i HVAR 8 DAG utan särskildt medgifvande förbjudes vid laga påföljd.